

[Aksel Larsen.]

gensidig Udspreddning af Taageskyer, som skal forvirre Vælgerbefolkningen og faa den til at tro, at det er inde i Folketingssalen, at Kampen udkæmpes, og at de Ord, der siges fra denne Talerstol, har nogen Indflydelse paa de Tilhørere, som sidder paa Gulvet. Vælgerne tror det til Dels endnu, fordi hele Pressen, stillet i samme Formaals Tjeneste, faar dem til at klamre sig fast til Demokratiet.

Det kan godt være, at det er klog kapitalistisk Politik af det konservative Folkeparti, at det optræder i den Rolle i Øjeblikket, fordi det er klart, at naar man bliver ved med dette reelt at regere paa Nødfordringer, men paastaar, at det er et parlamentarisk System, fatter Vælgerne Mistro, og saa er det maaske praktisk, at Rollerne fordeles, saa at det for Øjeblikket er det konservative Folkeparti med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller som Ordfører, der optræder som Demokratiets Ridder og Vaabendrager, saa at Vælgerne skal faa det Indtryk, at der endnu er Chancer for Demokrati i Danmark. Men det er ogsaa det hele, vi kan tage ud af denne Debat.

Hvad angaar det afsluttede Kriseforlig, har vort Parti, det kommunistiske Parti, intet Øjeblik ventet at faa Besked i denne Sag om, hvad det i Grunden drejede sig om. Vi ved godt, at vi faar Lovforslagene forelagt efterhaanden, og at vi faar Lov til at tage Stilling til hvert enkelt Lovforslag isoleret for sig, idet deres Vedtagelse er sikret paa Forhaand, men vi har naturligvis ikke drømt om, at en Regering, der er udgaaet af det, man kalder det bredeste Demokrati, skulde drømme om nogen Sinds at føre dette ud i Praksis. Vi er derfor ikke i Stand til at svinge os op til en saadan Indignation over den Slags Kriseforlig, og det konservative Folkeparti vilde heller ikke være i Stand dertil, hvis det tilfældigvis selv var med i Forliget.

Iøvrigt er det interessant, at to af Parthåverne i dette Forlig, det radikale Venstres og Venstres Ordførere, i denne Debat klart og tydeligt siger: vi beklager meget, at vi maa undvære det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, vi havde ham gerne med, og der er ikke saa meget, der skiller os, saa at det i Grunden er urimeligt og meningsløst, at det konservative Folkeparti ikke er med i disse hemmelige Aftaler.

Altsaa der er i Virkeligheden ingen større principiel Forskel, for det, man har foretrukket at gennemføre, er dels en Nedsækning eller Tilpasning, hvilket Udtryk man vil vælge, ad indirekte Vej ved Hjælp af

Kronenedskæring, dels forskellige Prisforhøjelser og andre Foreteelser ved Hjælp af dertil indrettede Love. Det, det konservative Folkeparti har forlangt, ligger jo reelt nøjagtigt paa samme Linie, selv om det formelt adskiller sig derfra. Man siger: vi forlanger, at Lønnen skal sættes direkte ned, vi forlanger Korntold og lignende Ting indført, saadant noget til at fordyre Kornet, men reelt er det nøjagtigt det samme.

Naturligvis spiller det samme Rolle for Kapitalisterne som Helhed taget — ikke i de enkelte Detailler, ikke for den enkelte Mand, men som Helhed taget —, om Kronen sænkes, eller om Lønningerne skæres ned. Men der er det ved det, at den valgte Vej er betydeligt mere virkningsfuld, fordi den rammer andre end de direkte Løntagere, og det er en Vej, som aldeles ikke er det konservative Folkeparti saa forfærdelig fremmed.

Men naturligvis, det konservative Folkeparti repræsenterer i Virkeligheden i det Standpunkt, det ved den Lejlighed indtog, et mere fascistisk Standpunkt, idet man anser det for nødvendigt paa en eller anden Maade direkte i Kamp at knægte Arbejdernes Organisation. Det har den anden Part i Forliget — for det konservative Folkeparti var i Virkeligheden den ene Part, selv om det formelt kom udenfor —, det har den anden Part i den Firkant, som regerer i denne Sal saavel som i Landstingssalen, anset for urimeligt, den har anset det for mest praktisk at gennemføre det ad indirekte Vej. Men Resultatet er blevet det samme, det er de riges Sammenrotning mod de fattige, idet man ved Hjælp af Kronenedskæring, Prisfordyrelse, nye Skatter o. s. v. tager ud af Arbejdernes og den forbrugende Befolknings Lommer og paa den Maade forsøger at hjælpe Højfinansens paa Fode igen.

I den Henseende adskiller Systemet herhjemme sig ikke saa forfærdelig meget fra Systemet i andre Lande, heller ikke fra Systemet i Tyskland, hvor man vel i Dag eller i Morgen skal vedtage en Lov, som giver Regeringen uindskrænket Fuldmagt til at regere i 4 Aar. Hvis de, som man kalder det, høje kontraherende Parter i dette Forlig, havde Chancen for at forliges i 4 Aar, var det meget nemmere, om de her i Folketinget vedtog en Lov: Nu kan I rejse hjem i 4 Aar, i den Tid skal et lille Udvalg, bestaaende af Statsministeren, det ærede Medlem Hr. Krag og muligvis det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, ordne Forretningerne. Reelt er der virkelig ingen Forskel paa det, der foregaar her, og det,